

(κάθε ἔργον ἀπαιτεῖ χρόνον διὰ τὸ συντελεσθῆναι. Πβ. Ν. Πολίτ., Παροιμ. 1,138) Σάμ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά. || Γνωμ.

Ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Αὐγουστος τὰ βαρυνειμωνιάση,
ὁ γεωργὸς τ' ἀλέττει τὸν ἀμέσως αἰς ταιριάση
Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἄ γάρ' Ἀπρίλ' εἶνα νιρὸ καὶ Μάης κόμα ἕνα,
χαρὰ ἔς ἱκείνου τοῦ γιουργὸ πῶχ' πολλὰ σπαρμένα
Μακεδ. (Βαρβάρα.) Τὸ γνωμ. εἰς παραλλ. κ.ά.

Χριστούγεννα βροχούμενα, τὰ Φῶτα χιονισμένα,
χαρὰ ἔς τουνι τοῦ γιουργὸ πῶχ' ἔς τὴ γῆς σπαρμένα
Στερελλ. (Ἀχρυ.) Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά. || Ἄσμ.

Ἐ τούτ' ἀμπελὸν παίρν' τοὺς γιουργούς, ἔς τὰ πλάμα
τοὺς τζουπάνους
πίρασι καὶ ἀπ' τοῦ χουρυστασιό, παίρν' καλουχουρι-
φτάδης

(μοιρολ.) Στερελλ. (Ἀστακ.) || Ποίημ.

Ἡμουν βοσκὸς τσ' ἀμβελουγκὸς, γιωργὸς τσαὶ περβολάσης
Χ. Παλαισ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλετρεῖς 2, ἀλετρεν-
τήεις, ζευγαριστήεις, ζευγαῖς, ζευγολάτης,
ξωμάχος, ξωτάρης, ρεσπέρης, χερροδο-
λής, χερρομάχος, χωράφιάρης.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἔπων. ὑπὸ τύπ. Γεωργὸς Ἀθῆν. Εὐβ.
(Ἀλιβέρ.) Γιουργὸς Μακεδ. (Ἐδεσσ.)

2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν κορασιδες παρτεταγμέναι
κυκλικῶς ἐπαναλαμβάνουν ἐν χορῷ τοὺς στίχους, τοὺς ὁ-
ποίους ἀπαγγέλλει ἢ εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου εὐρισκομένη
παίκτηρια, περιγράφουσαι μετὰ σχετικῶν μιμικῶν κινήσεων
τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου ἀπὸ τῆς σπορᾶς μέχρι τοῦ ἀλω-
νίσματος Θεσσ. (Καρδίτσα.) Πελοπν. (Τρίπ. κ.ά.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά. 3) Τὸ φυτὸν Σκίλλα ἢ παράλιος (Scilla ma-
ritima), τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (Liliaceae) Αἰγίν. Συ-
νών. ἀγριβασιλίτσα 2, ἀγριόσκιλλα, ἀ-
σκέλλα, ἀσκιλλοκάρα, βασιλίτσα 2,
κουβαροσκέλλα, κουτσούνα, κρεμμυδό-
σκιλλα, μποτσικας, μποτσίκι, σκιλ-
λοκρεμμύδα, τσικουρνίδα.

γεωργοσύνη ἢ, ἀμάρτ. γεωργοσύνη Ζάκ. (Κερ.)
Κύθν. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὗς γεωργός.

Γεωργία 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν ξέρουνε οὔτε
γεωργοσύνη οὔτε τίποτε ἄλλο Κερ.

γεωργῶ Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. γεωρ-
γῶ Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. γιωργῶ Κάρπ. Κύπρ. (Γερμασ. Κυθρ.
Λευκόνεικ. Λευκωσ. Μεσαρ. Πεδουλ. κ.ά.) — Χ. Παλαισ.,
Τὸ παράπ. τοῦ τσουροῦ, 4 γιωργῶ Κάρπ. γεργῶ Κρήτ. (Σέ-
λιν. κ.ά.) γιωργίζω Κάσ. γιωργίζω Κύπρ. (Κυθρ.) γεργίζω
Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Ἀόρ. ἐγιώρζησα Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. γεωργῶ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ. Διὰ τὸν τύπ.
γεργῶ βλ. Σ. Ψάλτη, Ἀθηνᾶ 26 (1914), Λεξικογρ. Ἀρχ.,
61.

1) Καλλιερῶ τὴν γῆν ἐνθ' ἄν.: Ἐγέργησα τὸ χωράφι
μου Κρήτ. (Σέλιν.) Ἄσμ.

Σὰν ἔφας ὁ γέρος τὸν τζορβᾶ κ' ἦρθε ἔς τὰ πρωτινά του,
ἐπήγαινε κ' ἐγέργιζε κ' ἔκανε τὴ δουλειά του
(τζορβᾶς = σούπα) Κρήτ.

Ἀπὸ τσαιρὸ γιωργήσαμε νὰ κάωμε σιτάρι,
νὰ κάωμε τὸν γάμοι μας, νὰ μοιάζῃ τσαὶ νὰ πρέπη

Κάσ. Συνών. γεωργεῖω 1. 2) Ἀποδίδω, παράγω Κάρπ.
Κρήτ. Κύπρ. (Γερμασ. Κυθρ. Πεδουλ. κ.ά.): Τὸ χωράφι
γιωργᾶ, σὰτ τοῦ ἄλλης κοπρέα (ἄλλης = βάλλης) Κάρπ. Ὁ
τόπο μας δὲν γιωργᾶ βοστάνια Κρήτ. Ἡ χώρα αὐτὴ
γιωργᾶ τὰ κουτὰ Κύπρ. Τὸ μελίσσι μου ἐν ἐγιώρκησε
πολὺν μέλιν αὐτόθ. || Παροιμ.

Ἄνδαν γιωρκήσ' ἢ Μεσαρκά, | χορταίνον μάννες τζαὶ
παιδικιά,
ἄνδαν γιωρκήσῃ ἢ Πάφον, | πκιάσ' τὰ ροῦχα σου τζαὶ
χάθ-θου
(ἄνδαν = ὅταν, Μεσαρκά = Μεσαρκιά) Κύπρ. (Λευκόνεικ.)

Ἄν γιωρκήσῃ ἢ Σολιά, τρωσιν κλωσσαρκές μετὰ τὰ πουλλιά
(κλωσσαρκές = κλωστές) αὐτόθ.

Ἄν γιωρκήσῃ τὸ Καρπάσιν, | ἐν' νὰ φᾶμεν κολοκάσιν
(Καρπάσιν = Καρπασία, κολοκάσιν = τὸ κονδυλόρριζον φυ-
τὸν κολοκάσιον) αὐτόθ.

Ἄνταν γιωρκήσουν τὰ βουνά, ἐσοῦ τοὺς κάμπους
(χώρει = θώρει) Κύπρ. χώρει

Ποῦ τὸ συκαμινόφυλλ-λο γιωρκουσι τὸ μετ-τάξι,
ὁποιος μᾶς εἶεν τσ' εἶπεν το, νὰ μὲν ἀναστενάζῃ
(ποῦ = ἀπό, εἶεν = εἶδεν) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Συνών.
ἀποδίνω, ἀποφέρνω 1. β) Μεταφ., γεννῶ, παράγω
Κάρπ. Κύπρ.: Φρ. Ποῦ νὰ γιωργήσ' ἢ ψεῖρα ἔς τὸ καφάσ'
σου (ἀρά) Κάρπ. || Παροιμ. Ἐτσι τό' χει ἢ κόκ'κα του ἄν
γιωρκᾶ φτεῖρες (κόκ-κα = κεφαλὴ, ἐπὶ τῶν ἐπισυρόντων
μεθ' ἑαυτῶν τὴν κακοτυχίαν) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ποῦ νὰ χαρῆς τὴν μάν-να σου, λυτήθ-θου με κ' ἐμέναν,
φιλιὰ γιωρκᾶς ἐσὺ πολ-λά, δῶσ' μου κ' ἐμέν' κανέναν
Κύπρ.

Κι ἄντρας μου κεῖται καὶ ἀρρωστεῖ καὶ λέον καὶ ἀποθαίνει,
ξαρρωστικό μου ἔρεψε, τὸ δὲ γιωργᾶ ἔς τὸν κόσμον
(ξαρρωστικό = φάρμακο) Κάρπ. 3) Καρποῦμαι, λαμβάνω
εἰσόδημα Κάρπ. Κύπρ. (Γερμασ. Κυθρ. Πεδουλ. κ.ά.) —
Χ. Παλαισ., ἐνθ' ἄν.: Φέτι ἀστοδέψαμεν τὸ' ἐν ἐγιωρκή-
σαμεσ σιτάριν Κύπρ. (Γερμασ.) Ἐγιωρκήσαμεφ φέτι λ-λίεις
πατάτες τζαὶ πρέπει νὰ γορᾶσσουμεν τζ' ἄλλες (λ-λίεις =
ὀλίγες) αὐτόθ. || Παροιμ.

Ἄνδαν γιωρκᾶς μὲν θαίρεσαι τσ' ἄνδαν' στοχᾶς μὲν
πλήσσης
(ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι συγκρατημένος κατὰ τὰς ἐ-
πιτυχίας καὶ ἀποτυχίας) Κύπρ.

Ὡσὰν γιωργᾶς, μὴ χαίρεσαι, σὰν ἀστοχᾶς, μὴ κλαίης
(συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Κάρπ. || Ποίημ.

Ἐδαίρουμουν ποῦ' καμα γιόν, πὼς εἶδεν νὰ μὲφ φτάση
πὼς ἐν-νὰ σπέρνῃ, νὰ γιωρκᾶ, | νὰ μὲν τὸφ φάη μισταρκά
τσαὶ νὰ φουμοχορτάση
(ἐν-νὰ = θενά, θά, μὲν = μή, μισταρκά = ἡ ἐπὶ μισθῷ
ἐργασία) Χ. Παλαισ. ἐνθ' ἄν. Συνών. καρπίζομαι,
σοδεῖζω, σοδεύω, συγγομίζω. 4) Ὡφελῶ,
παρέχω ὠφέλειαν Κρήτ.: Μὲ γεργᾶ ἢ ρατση (=ρακή). Δὲ
μὲ γεργᾶ ἢ φαμερικὴ (= ἡ ἐργασία τοῦ ὑπηρέτου). Συνών.
ὠφελεῖω ἀντίθ. βλάφτω 11, ζημιώω.

γεώτρηση ἢ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. πολλαχ. γιώτρηση
Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν. Μαργέλ. Τριφυλ. κ.ά.) γεώτρ'ση
Λευκ. (Φτερν.) γιώτρηση' σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ.

Τὸ νεώτ. οὗς. γεώτρησις.

Ἡ διὰ τεχνικῶν μέσων διάνοιξις ὁπῆς εἰς τὴν γῆν με-
σκοπόν: 1) τὴν ἀναζήτησιν καὶ ἀνακάλυψιν κοιτασμάτων
ὀρυκτῶν, 2) τὴν ἐξαγωγὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν χρησίμων

ύγρων ἢ ἀερίων εὐρίσκομένων ὑπὸ τὸ ἔδαφος, 3) τὴν ἐξα-
κρίβωσιν τῆς ὑπογείου συστάσεως τοῦ ἐδάφους προκειμένου
νὰ γίνῃ θεμελίωσις οἰκοδομῶν κ.λπ. καὶ 4) τὴν προαγωγὴν
τῶν γεωλογικῶν ἐρευνῶν ἐνθ' ἂν.: 'Εργάζεται 'ς τὶς γεω-
τρήσεις ποὺ γίνονται 'ς τὴ Χαλκιδική. 'Σ τὸ χωριὸ τοῦ
γίνονται γεωτρήσεις, γιὰ νὰ βροῦν φλέβα νεροῦ. Τὸ 'Ἰνστι-
τούτο Γεωλογικῶν καὶ Μεταλλευτικῶν 'Ερευνῶν κάνει
γεωτρήσεις σὲ πολλὰ μέρη τῆς 'Ελλάδας. Τὰ ἐργαλεῖα ποὺ
χρησιμοποιοῦνται 'ς τὶς γεωτρήσεις εἶναι πολὺ ἀκριβὰ
σύνηθ. Κάμανε γεώτρ' ση κ' ἐτρεξε τὸ νερὸ ἄβ' λας (ἄφθονο)
Φτερν. Τοὺν εἶπανι π' θὰ γί'ν' γι'ώτρηθ', γι' αὐτὸ φέρανι
τοῦ γιουτρεύανου. 'Σ τ' Θάσου γί'ν' κι γι'ώτρηθ' κι βρήκανι
ποὺλὸ πιτρέλιου σύνηθ. βορ. ἰδιωμ.

γῆ ἡ, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.) Καππ. (Οὐλαγ.
Τελμ.) Πόντ. (Ίμερ. Κερασ. Οἶν. 'Οφ. Τραπ.) Τσακων.
ζῆ Κάλυμν. 'ἦ Καππ. (Φάρασ.) Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν.)
Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) γῆ 'Απουλ. γῆ Καππ. ('Αραβάν. Μισθ.)
γῆς σύνηθ. 'ἦς Νάξ. ('Απύρανθ. Φιλότ.) Πελοπν. (Βούρ-
βουρ.) γῆση Βιθυν. (Κατιρλ. κ.ά.) Θράκ. (Μέτρ.) Προπ.
(Κύζ.) Πληθ. γῆς Λειψ. γῆσες ἐνιαχ. γῆσις Σάμ. γῆδες
Νάξ. (Γλυναῖδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γ ῆ. 'Ο τύπ. γ ῆς πιθαν. ἐκ τῆς συνεκφο-
ρᾶς τῆς λ. μετ' ἄλλης ἀρχομένης ἀπὸ σ, ὅπως εἰς τὴν συνήθη
φρ. 'ς τ ῆ γ ῆ 'ς τ ῆ ν ο ἰ κ ο υ μ ῆ ν η κ.τ.τ. Κατὰ Γ.
Χατζιδ., Einleit., 277 καὶ MNE 1,524, ἐκ τοῦ ἐμπροθέτου
κα τ ᾱ γ ῆς ἢ ἀπὸ σύμφυρ. τῆς γεν. γ ῆς μετὰ τῆς ὀνο-
μαστ. 'Ο τύπ. καὶ εἰς 'Ἡσύχ., βλ. Φ. Κουκουλ., 'Αθηνᾶ 27
(1915), Λεξικογρ. 'Αρχ. 75. Πβ. Fr. Trinchera, Syll.
graec. membr. 82 (11ου αἰ.) καὶ εἰς Σκλάβον, Συμφορ.
Κρήτ. στ. 252 (ἐκδ. Wagner σ. 60) καὶ εἰς Πεντάτευχ.
(ἐκδ. D.C. Hesselung) Γένεσ. 1,1 καὶ 'Εξοδ. 10,15 καὶ 'Ε-
ρωτόκρ. Ε 1529 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «θωρῶ τὸν οὐρανὸ γελᾶ,
τὴ γῆς καὶ καμαρώνει». Πβ. καὶ S. Psaltes, Gramma-
tik Byzant. Chron. 142. 'Ο τύπ. γ ῆ σ η κατ' ἀναλογικ.
ἐξομαλισμὸν πρὸς τὰ εἰς -σ η θηλ., ὡς β ρ ὕ σ η, ζ ῆ σ η,
π λ ᾱ σ η κ τ τ.

Α) Κυριολ. 1) 'Ο πλανήτης Γῆ λόγ. κοιν.: Τὸ φεγγάρι
εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὴ γῆ. 'Η γῆ γυρίζει γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο
κοιν. Θὰ ζωθῇ ἡ γῆς μ' ἓνα σκοινὶ (ἐκ διηγ.) Πελοπν. (Κο-
παν.) 2) 'Η ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου Γῆ, ἡ ἑκτασις ἐπὶ τῆς
ὁποίας ζῇ καὶ δρᾷ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἄλλα ἔμβια ὄντα καὶ
ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπτύσσονται τὰ φυτὰ κοιν. καὶ 'Απουλ.
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βγήκε ὁ ἥλιος καὶ φώτισε
τὴ γῆ. 'Εχει ὅλα τὰ καλὰ τῆς γῆς κοιν. 'Ο Θεὸς καὶ ἡ
γῆς ἔγιν' ἓνα (ἐπὶ μεγάλης κακοκαιρίας) Πελοπν. (Μεσσην.)
Τ' ἔταν ἡ φωνή 'ς σὸν οὐρανὸν καὶ τ' ἄλλο 'ς σὴν ι-ῆν (ἐ-
κραύγαζε τόσον δυνατὰ, ὥστε ἡ φωνή του ἐκ τῆς γῆς
ἐφθανε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ) Τραπ. || Φρ. 'Σ τὴ γῆ 'ς
τὴν οἰκουμένην - 'ς τὸν κόσμον - 'ς τὸν οὐρανὸ (δὲν ὑπάρ-
χει — δὲ βρίσκεται — δὲν γίνεταί τι ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς
γῆς, οὐδαμοῦ τῆς γῆς) κοιν. Τοῦτο δὲν ἦταν γενωμένο 'ς
τὴ γῆς 'ς τὴν οἰκουμένην Πελοπν. (Βούρβουρ.) 'Σ τὴ 'ἦς
'ς τὸ γόσμο δὲν ὑπάρχ' ἡ καλωσύνη δου — ἡ ὁμορφιά
τῆς Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εταν ἀνιψάκι 'χα καὶ 'ὦ 'ς τὴ 'ἦς
'ς τὸ γόσμο κ' ἐπέθανε αὐτόθ. || Φρ. Δὲ δόνε θέλει μονδὲ 'ς
τὴ γῆ μονδὲ 'ς τὸν οὐρανὸ Κρήτ. 'Απὸ τὴ γῆ ὡς τὸν οὐρανὸ—
ὡς τὸ Θεὸ (πολὺ μεγάλο, π.χ. τὸ δίκαιον, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐχθρα
τινὸς κ.λπ.) κοιν. 'Εχ' δίκιον ἀπ' α' γῆς ὡς τὸν οὐρανὸ Θεσσ.
Πβ. ὁμοίαν διάκρισιν εἰς Μηναῖον 3,25, 'Εσπερ. αὐ ἔχων
θρόνον οὐρανὸν καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν». Τὸν ἔκλαψεν ἡ

γῆς κι ὁ κόσμος (ἅπαντες) Σῦρ. Μαζεύτηκε ἡ γῆς κι ὁ κό-
σμος πολλὰχ. 'Ητρεξένε ἡ γῆς τσ' ὁ κόσμος 'Ανδρ. 'Απὸ
τὸ Θεὸ 'ς τὴ γῆς τοῦ τὴ βῆρα τὴ βροβατῖνα (χρησιμοποιοῦσας
πᾶν μέσον) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τοὺν ἔρρ'ξα 'ς τοῦ Θιὸ κι
'ς τ' γῆς (ἐπαφέθην εἰς τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δικαιο-
σύνην διὰ τὴν τιμωρίαν του) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Νὰ σ' εὔρη
ἡ Θιὸς κ' ἡ γῆ! (ἀρά) 'Ἰμβρ. Ποὺ νὰ μὴ ξημερωθῇς, γῆ καὶ
οὐρανέ μου! (ὁμοίως) Κρήτ. 'Ανέμου καὶ καπνοῦ, γῆ καὶ
οὐρανέ μου! (ὁμοίως) αὐτόθ. 'Ο Θιὸς κ' ἡ γῆ νὰ μοῦ τ' ἀξώση!
(νὰ σὲ ἴδω νὰ πάθῃς τοῦτο τὸ κακὸν) αὐτόθ. 'Πὲ τὸ Θεὸ νὰ
τό 'βρῃς καὶ 'πὲ δὴν ι-γῆ (ἀρά) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Νὰ
κάτσ' ἡ γῆ 'ποπάνω σου κ' ἐγὼ 'ποπανωθιό σου! Κύπρ.
Μὰ τὴν ι-γῆν! ἡ Μὰ τὴν ι-ῆν! (ὄρκος) Πόντ. 'Ο Θεὸς κ' ἡ
γῆ κ' ἡ ψυχὴ μου! Κρήτ. Νά! Οὐρανὸς κι γῆς! (ὄρκος) Εὔβ.
('Ακρ. Ψαχν. κ.ά.) Χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς (ἐξη-
φανίσθη) κοιν. 'Εχάθηκα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς 'ἦς Νάξ.
('Απύρανθ.) || Παροιμ. Φρ. 'Εκίνησε γῆν καὶ οὐρανὸν (με-
τῆλθε τὰ πάντα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του) λόγ. κοιν.
'Η γῆ κονβάρι δὲ γίνεται! (δὲν εἶναι τὰ πάντα κατορθωτά)
Χίος Τρέμει ἡ γῆς, μὰ δὲ βουλάει (ὁ ἰσχυρὸς ἢ ὁ πλούσιος
δὲν κινδυνεύει νὰ καταστραφῇ ἐκ παροδικῶν ζημιῶν) Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ.) Τί βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν τὸ πίνει ἡ
γῆς! (ὀφείλει τις νὰ ὑπομένῃ στωϊκῶς πᾶν κακὸν προερχό-
μενον ἐξ ἀνωτέρας βίας, θείας ἢ ἀνθρωπίνης) Κεφαλλ.

Τί ἔβριξιν ἡ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ 'ἐν δὲ δυνάστην!
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Τί δίνει ὁ
Θεὸς καὶ δὲν τὸ βαστάει ἡ γῆ! (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.)
Πελοπν. (Μεσσην.) Τί ρίχνει ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν τὸ κρα-
τάει ἡ γῆς! (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Γαργαλ.)

'Οσα βρέχει ὁ οὐρανὸς ἡ γῆ τὰ καταπίνει

(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) 'Ηπ.

Ντὸ ἔβρεξεν ὁ οὐρανὸν ἡ γῆ νὰ μὴν ἐδέχτην!

(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πόντ. (Τραπ.)

'Ο οὐρανὸν ντὸ ἔβρεξεν κ' ἡ γῆ 'γαπούλ' κ' ἐποίκεν!

(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πόντ.

'Ε' δὰ 'κανε ὁ οὐρανὸς τσ' γῆς δὲ δὲ ἡδέχτη!

(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Σκυρ. 'Σ τὸν οὐρανὸ σὲ γύ-
ρενα καὶ 'ς τὴ γῆ σὲ βρῆκα! (ἐπὶ ἀπροσδοκίτου συναν-
τήσεως προσώπου, τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἄμεσον ἀνάγκην
διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς δύσκολον κατάστασιν μας) κοιν.
'Σ τὸν οὐρανὸ τὸ γύρενα καὶ 'ς τὴ γῆ τὸ βρῆκα (δι' ἀγαθὸν
τὸ ὁποῖον ἀπεκτίθη ἀνελπίστως) κοιν. 'Ας σὸν οὐρανὸν ντ'
ἐράειν, 'ς σὴν ι-ῆν εὔρεν α' (ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ ἐγύρευεν,
εἰς τὴν γῆν τὸ εὔρεν) συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πόντ.
(Χαλδ.) 'Οσο σκεπάζει ὁ οὐρανὸς τὴ γῆ, σκεπάζ' ἡ μάνα
τὸ παιδί (ὅσο = ὡς, ὅπως ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἡ προσ-
τατευτικὴ σκέπη τῶν τέκνων) Θήρ. || 'Ασμ.

Βγάζει φωνὴ 'ς τὸν οὐρανὸ, φωνὴ κάτω 'ς τὴ γῆση,

κ' ἡ πόρτα ἀπ' τὸ φόβο της ἀνοίξε μοναχὴ της

Θράκ. (Μέτρ.)

Τὴ γῆς τὸν κόσμον κάλεσε, τὴ γῆς τὴν οἰκουμένην,

καλεῖ γερόντους γιὰ τιμὴ καὶ νιοὺς γιὰ τὰ τραγούδια

Πελοπν. (Πύλ.)

Χρυσὴ κορδέλα ἔπαρε καὶ τὰ μαλλιά της δένει,

χαρὰ μεγάλη εἶνε 'ς τὴ γῆς 'ς τὴν οἰκουμένην

(ἔπαρε = ἔλαβεν, ἐπῆρε) Προπ. (Μαρμαρ.) 3) 'Η στερεά,
ἡ ξηρά, εἰς ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν θάλασσαν κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. Τσακων.: Δὲ ἔβλεπες παρὰ οὐρανὸ
καὶ θάλασσα (κατὰ τὸν πλοῦν) γῆ δὲ φαινόταν πουθενά
κοιν. Νὰ πατήσω γῆς, εἶπα μέσα μου, κι ἂν ξαναπατήσω
σὲ βαπόρι, νὰ μὲ φτύσῃς! κοιν. Μωρέ, τί δ'λεῖα ἔχου γὼ

